Ioana Vişan

Foşnet de îngeri

Când tramvaiul ajunse în staţie, Astrid se strădui să coboare fără a lăsa impresia că se grăbeşte cu adevărat. În zilele călduroase de vară – şi numai din acestea avuseseră parte în ultimul timp – îi plăcea să călătorească cu tramvaiul de modă veche, lipsit de geamuri la ferestre şi cu banchete lăcuite din lemn, cu un vag miros de răşină şi uleiuri uscate. De data asta se nimerise să fie în vagon cu prea multe creaturi înaripate pentru gustul ei, iar felul în care se uitau insistent la ea îi dădea fiori. De două luni de când sosise în oraş, încă nu se obişnuise să vadă la tot pasul siluetele înalte şi întunecate, plimbându-se pe stradă parcă fără vreun ţel anume şi ignorând oamenii obişnuiţi.

Săltă cu un braţ punga cu fructe şi legume proaspete, în cealaltă mână ţinea servieta, şi porni cu pas întins în lungul străzii. În drum spre casă, după terminarea şedinţei de la birou, se oprise în piaţă ca să facă nişte cumpărături. Culorile vii şi parfumurile exotice reuşeau de fiecare dată să o învioreze. Chiar şi tocmeala vânzătorilor parcă îi făcea bine la urechi. Era convinsă că o înşelaseră la preţ şi ar fi făcut o afacere mai bună dacă era o localnică la fel ca ei, dar nu avea de ales şi era fericită că preţurile nu erau la fel de exorbitante ca prin alte părţi.

De fapt, începea să creadă că lăsase entuziasmul să o copleşească şi cumpărase prea multe. Punga trăgea greu în braţele ei, noroc că nu mai avea mult de mers. Bănuiala i se întări în momentul în care plasticul cedă şi o jumătate de duzină de mere şi un ananas se răspândiră pe aleea care ducea la intrarea în imobil.

— La naiba! înjură încet şi îngenunche pe trotuar ca să le strângă.

Din fericire asfaltul era uscat. Merele jumătate roşii, jumătate galbene erau împrăştiate în jurul ei în mijlocul trotuarului şi tot ce trebuia să facă era să întindă mâna ca să le apuce, ceea ce şi făcu.

Îi simţi prezenţa înainte de a-l fi văzut. Foşnetul îl dăduse de gol. Rămase o clipă cu mâna în aer, vârfurile degetelor la doar câţiva centimetri distanţă de coaja lucioasă a mărului, şi privi umbra care se întindea peste ea. Îşi imagină că era ameninţătoare, deşi ştia foarte bine că nu erau agresivi şi puţinele altercaţii cunoscute fuseseră provocate. Dacă se gândea mai bine, probabil că nici nu-i observase

prezenţa acolo, îşi spuse ca să se liniştească. Putea ţine piept la cei mai încrâncenaţi membrii ai consiliului de administraţie şi o făcuse în repetate rânduri, dar când era vorba de o anumită categorie de locuitori ai oraşului îşi pierdea şi ultimul strop de curaj, oricât ar fi încercat să pretindă altceva.

Îl aşteptă să treacă mai departe, însă sunetul înfundat al paşilor se opri când ajunse lângă ea. Cu coada ochiului putea acum zări pantofii şi pantalonii de culoare neagră. Ştia cine era: locatarul de la mansardă. Michael îl poreclise Gabriel, ca să nu-i spună întotdeauna „el” sau „cel de sus”, şi, deşi drumurile li se intersectaseră de nenumărate ori, nu interacţionaseră niciodată în niciun fel. Renunţase până şi la a-i da bună ziua, pentru că nu primea răspuns. Se întrebă de ce nu-şi vedea de drum. Creaturile înaripate n-aveau obiceiul să se amestece cu muritorii de rând şi să intervină în activităţile acestora. Puţini se puteau lăuda că îi auziseră vorbind.

Astrid decise că era mai bine să-i ignore prezenţa şi să-şi vadă de treabă. Cu cât ieşea mai repede din situaţia jenantă în care se afla, cu atât mai bine. Pescui şi ananasul şi îl aruncă peste celelalte cumpărături, după care luă punga în braţe, cu grijă ca să nu se dezintegreze de tot, şi se ridică în picioare.

Bărbatul era tot acolo, ochii deschişi la culoare privind-o distanţi de pe faţa smeadă, încadrată de păr întunecat. Ţinea în mână un măr rătăcit cine ştie unde şi i-l întinse în tăcere.

— Mulţumesc, îngăimă încurcată.

Şi atunci, pentru prima dată, îi vorbi:

— Lumea nu se va sfârşi, îi spuse pe un ton ambiguu, fără a-i da vreo explicaţie.

Astrid ar fi vrut să îl întrebe ce voia să spună prin asta, dar rată ocazia. O clipă mai târziu nu-i mai văzu decât spatele lat pe care se odihneau, strânse, aripile ca de catran. Pornise deja spre intrarea clădirii şi, cu toate că nu îi ţinu uşa deschisă ca să intre, o lăsă dată de perete în urma lui.

Ciudat. Scuturând din cap ca să alunge sentimentului ireal, Astrid porni încet în aceeaşi direcţie. Foşnetul aripilor lăsa în urmă un ecou care încă mai răsuna în casa scării, acoperind parţial zgomotul paşilor pe treptele de beton. Ea prefera liftul, însă el mergea întotdeauna pe scări, chiar dacă avea mai multe etaje de urcat. Poate doar nu-i plăceau spaţiile strâmte în care nu-şi putea deschide aripile.

Ajunsă în apartament, împinse uşa cu piciorul, dar o lăsă descuiată ca să poată să intre Michael şi se descălţă din mers, îndreptându-se spre bucătărie. Punga îşi dădu obştescul sfârşit în momentul în care o lăsă pe masă, ceea ce permise din nou cumpărăturilor să se împrăştie în toate direcţiile. Le strânse bombănind şi se schimbă în haine comode, după care se apucă să pregătească cina, dar nu înainte de a desface o sticlă de vin alb sub pretextul că oricum avea nevoie de el mai târziu pentru a stopi friptura.

Avusese o zi îngrozitoare. În ultimele săptămâni, îngrijorarea iniţială se transformase în teamă, pentru ca la sfârşit să devină realitate. Dacă la sosirea în oraş venise hotărâtă să restructureze compania şi să pună lucrurile pe picioare, acum speranţele i se spulberaseră. Toate rapoartele şi analizele o confirmau, trebuia să închidă sucursala locală a marelui concern industrial ASB care o angajase pentru o restructurare masivă. După ce nu făcuse altceva decât să lucreze în pierdere ani de zile, consiliul director se săturase să pompeze fonduri şi o trimisese să rezolve problema. Din nefericire estimarea iniţială de câteva sute de concedieri se transformase peste noapte în zeci de mii.

Ultima şedinţă a echipei de specialişti avusese loc în dimineaţa acelei zile şi se terminase după-amiaza târziu. Decizia unanimă fusese că erau prea înglodaţi în datorii şi singura soluţie era să taie răul de la rădăcină. Nu-i mai rămăsese decât să semneze raportul final şi să asiste la declaraţia de presă, dar asta avea să se întâmple abia în ziua următoare. Desfiinţarea companiei avea să stârnească un mare tumult în oraş, deoarece mai mult de jumătate din populaţia acestuia depindea într-un fel sau altul de ea.

Legumele îi simţiră pe deplin frustrarea în timp ce le tăia mărunt şi nici puiul nu scăpă uşor. Fructele fură ceva mai menajate, pentru că între timp obosise.

Al doilea pahar de vin era aproape gol, când se auzi bătaia în uşă.

— Intră!

Nu putea fi decât Michael, vecinul de palier cu care avea o relaţie fără responsabilităţi sau viitor. De când venise în oraş, lucrase de dimineaţa până seara şi nu avusese timp să-şi facă prieteni în afara cunoştinţelor de la birou. Privindu-l însă cum intra degajat de parcă

era la el acasă, cu părul castaniu ciufulit şi ochelarii cu ramă metalică aşezaţi sus pe nas, simţi că prezenţa lui îi făcea bine.

— Bună, îi zâmbi Michael şi se aplecă să o sărute.

Astrid îi întinse distrată obrazul.

— Cum a fost azi? o întrebă ca de obicei. Atât de rău? se încruntă văzând privirea întunecată pe care i-o aruncă ea drept răspuns. Nu-mi spune, prefer să aflu din presă şi să nu fiu acuzat că posed informaţii din interior, o opri, deşi nu intenţionase să-i povestească.

Cel puţin avea consolarea că el nu urma să fie afectat. Lucra ca fotograf la un ziar cu tiraj mare, iar presa n-avea să dea niciodată faliment. Un subiect bombă avea să îi furnizeze chiar ea. Îl lăsă să o îmbrăţişeze şi îşi sprijini pentru o clipă capul de umărul lui acoperit de un tricou şifonat şi moale, care văzuse şi zile mai bune.

— Pot să te ajut cu ceva? buzele lui îi murmurară în păr.

— Poţi să pui masa. Mâncarea e aproape gata, se mulse din braţele lui şi se duse să scoată friptura din cuptor.

Îi evită privirea suficient timp ca el să înţeleagă mesajul şi să se apuce să aranjeze farfuriile şi tacâmurile pe masa din sufragerie. Uşa de la balcon era deschisă, lăsând briza să intre odată cu înserarea. Undeva la capătul bulevardului spre care aveau vedere, soarele se pregătea să apună.

Primul lucru pe care îl aduseră la masă fu vinul. Până să ajungă la felul doi, deschiseseră deja o a doua sticlă. Michael încerca să-i distragă atenţia cu istorioare amuzante de la serviciu, iar ea începea să se relaxeze. Păcat că după ce termina de supravegheat procedura de dizolvare, trebuia să plece. Avea să-i fie dor de el.

— Nu e aer aici, bâigui înfierbântată de valul de căldură care o invadase subit şi trase de bluză ca să-şi facă vânt, luptându-se cu emoţiile şi aburii de alcool.

De comun acord, îşi luară cupele cu salata de fructe înecată în lichior şi se mutară pe pragul uşii care dădea în balcon. Dintr-un motiv necunoscut, apartamentul îi fusese închiriat fără mobilă de terasă şi Astrid nu se obosise să facă rost de una. Se obişnuiseră să stea direct pe podeaua răcoroasă şi să se uite printre gratiile balustradei la agitaţia de pe bulevard. Siluetele întunecate săreau în ochi în mulţime.

— M-am întâlnit cu Gabriel, îi spuse fără nicio legătură cu ce discutaseră mai devreme.

— Venea sau pleca? O bufnitură îi dădu răspunsul. Ah, venea…

Nimeni nu ştia ce se întâmpla în garsoniera de la mansardă. Locatarul nu primea vizitatori şi nu se găsise niciun vecin mai curajos care să îl întrebe, presupunând că ar fi şi primit un răspuns, însă zgomote ciudate se făceau auzite din când în când venind de la etaj.

— Mi s-a rupt sacoşa de cumpărături la intrare şi el m-a ajutat să le strâng, îi spuse curioasă să-i vadă reacţia.

— Serios? se miră Michael. Ţi-am spus eu că e un tip de treabă, rânji.

Astrid încă nu ştia ce să creadă despre asta.

— Pe de altă parte, ești cea mai arătoasă femeie din clădire. E normal să se dea bine pe lângă tine, adăugă el.

— Termină, își dădu ochii peste cap şi îl lovi peste braţ în joacă.

Ezită întrebându-se dacă să menţioneze şi faptul că-i vorbise. Michael avea tot felul de teorii şi i-ar fi apucat dimineaţa dezbătându-le. Se rezemă cu spatele de tocul uşii şi își întinse picioarele înainte. Fluturarea perdelei în vânt îi gâdila pielea goală a braţului.

— Mai bine povesteşte-mi, îl rugă, jucându-se cu o cireaşă din salată. Alcoolul o moleșise.

— Din nou?

Astrid aprobă cu o înclinare a capului. Auzise povestea de mai multe ori, din diferite surse, dar parcă el o spunea mai bine.

Michael își scoase ochelarii şi îi puse la loc sigur pe pervazul ferestrei. În cupa de cristal rămăsese doar sirop, aşa că o aşeză pe podea lângă el.

— Au apărut cu puţin timp înainte de a veni tu, își începu povestea pe un ton liniştit. Aveau întreaga noapte la dispoziţie. Dintr-odată s-a întunecat cerul, deschise braţele larg şi privi la norii răzleţi, când s-au năpustit peste oraş asemeni unui stol de vulturi supradimensionaţi. I-am numit îngeri pentru că se apropiau cel mai mult de concept ca imagine, dar adevărul este că nici până acum nu s-a aflat ce sunt. Partea mai ciudată este că arătau exact ca oamenii, atât că din spate le ieşeau aripi lungi de peste doi metri. Toată lumea s-a repezit la ferestre sau a ieşit afară ca să se holbeze la creaturile înaripate care aterizau în mijlocul străzii, invadând pieţele.

Astrid se foi în loc deranjată de imagine. Dacă se uita peste margine, vedea mai puţine exemplare decât reieşea din povestirea lui Michael, dar erau încă destul de multe.

— Întrebările pe care şi le puneau toţi erau: cine erau, de unde veneau şi ce voiau? Până în prezent nu se cunoaşte răspunsul la niciuna din ele. Ai încercat vreodată să vorbeşti cu o statuie? Era o întrebare retorică la care nu aştepta răspuns. Cam tot atât de comunicativi sunt şi ei. Sau poate unele persoane importante sunt la curent cu planurile lor şi numai restul populaţiei nu este informat, mai ştii? Teoria conspiraţiei are destui adepţi şi aici.

Ea dădu leneş din cap. Orice era posibil.

— La început situaţia a fost destul de tensionată. Nu erau agresivi, dacă nu erau provocaţi. Ai văzut şi tu că sunt puţine persoane care se încumetă să îi privească în ochi. Dar erau prea mulţi. Oriunde te uitai, vedeai numai aripi negre. Începea să fie apăsător. La început multă lume evita cu orice preţ să iasă din casă, după primul contact, iar asta afecta viaţa oraşului.

Astrid îşi stăpâni cu greu un frison. Şi prima ei impresie fusese cea a unui peisaj desprins dintr-un vis. Atribuţiile de serviciu o ţinuseră însă ocupată şi, nevăzându-i decât în trecere, se obişnuise să le ignore pe cât posibil prezenţa. Asta nu însemna şi că îi făcea plăcere. Era adevărat, totuşi, că nu avusese ocazia să petreacă timp în compania lor şi îi lipsea o experienţă directă în domeniu. Nu se grăbea să schimbe situaţia.

— Odată ce a devenit evident că nu aveau de gând să plece prea curând, municipalitatea s-a văzut nevoită să ia măsuri, Michael îşi îndoi un picior şi îşi sprijini cotul de genunchi în timp ce relata. În lipsa mijloacelor de a-i convinge să-şi ia zborul şi cum nici încarcerarea lor nu era o variantă realizabilă, fiecare asociaţie de locatari a fost obligată să ia în custodie câte un vizitator şi să îi ofere adăpost. Noi suntem norocoşi că avem doar unul în bloc, majoritatea clădirilor au de la trei în sus.

Parcă pentru a-i întări spusele, doi îngeri ieşiră în balcoane în blocul de vis-à-vis, în timp ce alţi trei puteau fi zăriţi la diferite ferestre. Astrid îşi spuse că arătau ca şi cum ar fi ascultat la rândul lor, în ciuda distanţei.

— Măsura n-a dat rezultatul scontat, pentru că nu le păsa de asta şi nici nu aveau nevoie de un loc în care să stea, spuse Michael ridicând din umeri. Atunci s-a dat o lege care obliga toţi posesorii de aripi să petreacă cel puţin opt ore pe zi, echivalentul unei perioade de somn, în locuinţele proprii. Sincer, încă mă mai miră faptul că s-au

conformat. Nu îi putea obliga nimeni, poate doar dacă aduceau armata în oraş… dar, după ce primarul a ales unul la întâmplare, deoarece nu s-a putut identifica un lider, l-a apucat de aripă şi l-a tras la o parte ca să îi explice situaţia, prin nu ştiu ce minune ei au decis să respecte legea şi chiar au folosit unele din orele dedicate somnului în timpul zilei. Dintr-odată atmosfera s-a relaxat şi n-a mai părut că ne sufocăm… şi astfel o ducem de atunci.

Văzând că Astrid îşi terminase desertul, Michael se întinse după ea şi o trase în braţele sale. O aşteptă să-şi găsească o poziţie confortabilă înainte de a continua:

— Sunt total antisociali, nu au prieteni şi chiar şi printre ai lor par să aibă doar simple cunoştinţe.

— Poate nu simt nevoia să comunice, medită ea cu voce tare.

— Trebuie să fie o existenţă destul de obositoare.

— Sau plictisitoare, murmură Astrid, privind către siluetele din stradă, încă uşor de observat în masa trecătorilor în lumina tot mai slabă a amurgului. Se uită în sus gânditoare. Oare ce face?

— Gabriel? Stă sau se foieşte prin cameră… mă îndoiesc că se uită la televizor.

— Eşti sigur? Continui să cred că sugestia mea de a ne urca pe acoperiş şi coborî pe o frânghie ca să îl spionăm era una bună, spuse pe un ton serios, deşi şi pe ea o făcea să zâmbească ideea.

— De ce să ne obosim? Mai bine îţi împrumut binoclul şi n-ai decât să te uiţi la cei din blocul de peste drum cât îţi pofteşte inima. Doar e acelaşi lucru…

— Vorbeşti ca un expert în supraveghere, de parcă ai fi şi încercat metoda asta.

— Am încercat… câteva secunde. Jur că unul din ei s-a uitat direct la mine. După-aia mi-a pierit cheful şi i-am lăsat în pace.

— Dar ce-ar fi putut să-ţi facă? Să bată la uşă şi să-ţi facă binoclul praf?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu, declară el.

— Ai zice că ţi-e frică.

— Frică… nu ştiu… dar am un deosebit respect pentru ei. Tu nu erai aici când au venit, nu i-ai văzut aterizând. A fost un spectacol extraordinar.

— Aş vrea să-i văd şi eu zburând, spuse Astrid cu regret. În curând pleca şi n-avea să mai aibă ocazia.

— Eu nu m-aş grăbi… o bandă de cartier l-a bătut pe unul până l-a omorât şi n-a reuşit să îl convingă să-şi folosească aripile. À-propos, am văzut raportul medicului legist când am fost să fotografiez cadavrul şi, cu excepţia perechii de membre în plus, din punct de vedere fiziologic nu s-a găsit nicio diferenţă. Până şi la caracter seamănă cu noi, cel puţin în ceea ce priveşte încăpăţânarea. Individul s-a lăsat pur şi simplu omorât. E drept că după-aia toţi membrii bandei au fost găsiţi cu gâtul frânt, dar asta e altă poveste. N-ar fi trebuit să facă pe martirul…

— Poate că nu se pot folosi de ele. Dacă li s-a întâmplat ceva şi au trebuit să se abată din drum şi să aterizeze forţat?

— Da' ce, sunt avioane? Michael glumi, apoi lăsă să îi scape un oftat. Degetele i se opriră pentru o clipă din dansul în care erau antrenate cu buclele scurte ale lui Astrid. Mă tem că e nevoie de un motiv mult mai serios ca să facă asta, din moment ce au evitat până acum alt tip de deplasare decât cea terestră şi… hmm… nu cred că o să fie prea plăcut când o să se întâmple.

Astrid îşi lăsă capul să se rezeme de umărul lui.

— Să-mi trimiţi poze, spuse cu o voce alintată.

Michael râse şi ea îi simţi buzele pe obraz.

— Primul set de poze va fi al tău.

Mulţumită, Astrid zâmbi ultimei raze de soare ieşită de după blocuri, care înroşea ferestrele clădirilor din jur. Înserarea se lăsă abrupt, făcând umbrele să pară şi mai înfricoşătoare.

— Cred că mai vreau nişte vin.

— Poţi să termini ăsta, Michael îi întinse cupa sa cu restul de sirop de fructe îndoit cu alcool.

— Încerci să mă ţii trează?

— Tu ai gătit, aşa că măcar atât pot să fac şi eu.

— Lasă că găteşti tu mâine şi te ţin eu treaz, se arcui spre el şi îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui Michael.

— OK…

Dar niciunul din ei nu se mişcă din loc. Preferară să stea aşa îmbrăţişaţi şi să privească întunericul cum învăluia oraşul, diminuând diferenţele dintre trecători. Mai târziu în noapte făcură dragoste pe covorul din sufragerie, iar când adormi, Michael o luă în braţe şi o duse în dormitor.

Dimineaţa veni prea repede şi cu atâtea probleme de rezolvat

încât Astrid nici nu avu timp să resimtă mahmureala. După ce predă raportul şi făcu oficială decizia, trebui să îl asiste pe directorul general în cadrul conferinţei de presă care, cu toate că fusese scurtă, fu preluată şi retransmisă la infinit de toate reţelele de televiziune. Toată lumea era în şoc.

Când ajunse acasă, capul i se învârtea. Abia fu în stare să se târască până la pat, unde se trânti direct pe cuvertură şi fu cuprinsă imediat de un somn agitat, plin de vise ciudate pe care nu avea să şi le amintească la trezire. O aştepta o migrenă de toată frumuseţea.

— Astrid! Astrid, trezeşte-te! vocea lui Michael, ajungând la ea ca prin ceaţă, o zgudui. Nu, de fapt era mâna acestuia cea care o zguduia.

— Mănânc mai târziu, mormăi crezând că venise să o cheme la masă, aşa cum se înţeleseseră.

Michael trase de ea şi, când văzu că nu se lăsa convinsă, o abandonă pentru o clipă. Astrid se întoarse pe partea cealaltă, înfundându-şi capul în pernă. Sonorul televizorului îi izbi tâmplele ca un cuţit, smulgându-i un geamăt.

— Scoală-te, sigur nu vrei să pierzi asta!

Ceva din tonul vocii lui o făcu să renunţe la confortul patului şi să se străduiască să îi acorde atenţie. Se ridică în capul oaselor şi se încruntă la ecranul televizorului pe care se perindau imagini din toate colţurile oraşului. Erau greu de urmărit, pentru că Michael stresa telecomanda nehotărându-se la un canal anume, dar toate imaginile arătau acelaşi lucru. Oameni de toate categoriile şi vârstele pur şi simplu zburau. Se aruncau de la ferestre, balcoane şi, în special, de pe acoperişuri ignorând pericolul, iar undeva pe la jumătatea distanţei către pământ erau prinşi de îngeri şi depuşi în siguranţă pe sol. Părea că niciun înger nu stătea degeaba, era o vânzoleală teribilă în aer.

— E pe toate posturile… a înnebunit lumea, Michael lăsă telecomanda să cadă pe pat.

Vocea comentatorului se auzi clar în cameră:

— …mii de oameni au decis să-şi pună capăt zilelor după ce astăzi s-a anunţat închiderea filialei locale a trustului ASD, urmând să trimită în şomaj 40% din populaţia oraşului. Nebunia generală s-a declanşat la ora şapte seara, când a fost semnalat primul incident. O femeie s-a aruncat de pe acoperişul Hotelului Union, aflat în proprietatea concernului ASD. A fost salvată de unul din vizitatorii

noştri înaripaţi, care a refuzat să-şi dea numele şi a plecat imediat într-o nouă misiune de salvare. Femeia este încă în stare şoc. În ciuda încercărilor de sinucidere în masă, până în prezent nu s-au înregistrat victime.

— Dumnezeule, murmură Astrid. Uite că până la urmă chiar erau îngeri.

— Mă duc să trag câteva cadre, spuse Michael cu un entuziasm rar întâlnit la el.

Abia atunci observă că avea deja în mână aparatul de fotografiat.

El dispăru şi se auzi uşa de la intrare trântindu-se. După cât de încântat arăta, avea să fie plecat toată noaptea.

Cu ochii pe televizor, Astrid se îmbrăcă rapid. Tocmai îşi încălţa sandalele, când atenţia îi fu atrasă de un ţipăt ascuţit. Se repezi la fereastră, la timp ca să vadă un înger coborând cu un bărbat în braţe, la depărtare doar de câţiva metri de balconul ei. Reuşita operaţiei de salvare fu întâmpinată cu urale. Mulţimea se adunase în stradă, toată lumea stând cu capul lăsat pe spate şi ochii căscaţi la blocurile înalte şi siluetele dotate cu aripi largi, întunecate, care le dădeau roată ca albinele în jurul stupului.

Marea parte a agitaţiei se desfăşura ceva mai departe, nu chiar în apropierea clădirii în care se afla ea. Realizarea o făcu să se uite automat în sus, întrebându-se unde era Gabriel. Dacă era nevoie de el? Din câte ştia, în clădire existau cel puţin două familii îl cărui trai avea să fie afectat grav de ştirea zilei, care era pe buzele tuturor.

Se desprinse de pervazul ferestrei şi o luă pe scări în sus, urcând din ce în ce mai repede, până ajunse gâfâind la ultimul etaj. Uşa apartamentului ocupat de înger era deschisă şi o singură privire aruncată înăuntru îi fu suficientă să se convingă că el nu era acolo. Merse mai departe către uşa care dădea spre terasa de deasupra blocului. Administratorul o ţinea încuiată, dar de data asta o găsi larg deschisă.

Păşi peste prag cu sfială, curajul părăsind-o dintr-odată, şi se uită ezitantă în jur. Nu mai fusese pe acoperiş şi avu nevoie de un moment ca să se orienteze. Apoi îl văzu stând în picioare lângă parapet, o siluetă impresionantă profilată pe cer, cu aripile desfăcute şi nu strânse pe spate aşa cum le purta de obicei. Emana putere şi siguranţă, având o aură de stăpânitor care îi lipsise în trecut.

Astrid se apropie încet, grijulie să păstreze o distanţă sănătoasă între ei şi să nu îi invadeze spaţiul personal. Ajunsă lângă margine, îşi sprijini mâinile de parapet şi privi în afară. Operaţiunea de salvare continua, oamenii săreau în gol ca hipnotizaţi, dar de la înălţimea la care se afla nu mai putea auzi murmurele mulţimii. Văzduhul însă era plin de fâlfâieli de aripi, şoapte tăcute ce dădeau naştere la curenţi ascendenţi de aer cald.

Foşnetul din apropiere îi dădu de înţeles că îngerul îşi arcuise aripile. Îl privi cu coada ochiului, neîndrăznind să îi adreseze cuvântul. Avea o expresie calmă şi oarecum mulţumită, deşi ochii îi erau alerţi.

Astrid îl aşteptă să-şi ia zborul din clipă în clipă. Până în momentul acela văzuse alţii zburând şi încă îi mai putea zări în plină activitate în lungul străzii, dar parcă nu era acelaşi lucru dacă nu îl vedea şi pe el. Îngerul lor, cuvintele lui Michael îi răsunară în urechi, al ei. Cu greu îşi putea imagina că astfel de creaturi superbe ar fi putut aparţine cuiva, dar se obişnuise să se gândească la el în aceşti termeni, un vecin retras şi tăcut, care nu deranja pe nimeni.

— De ce? şopti în cele din urmă.

De ce veniseră? De ce aşteptaseră atât de mult? De ce îi salvau pe oameni? De ce nu îi opreau înainte de a se arunca în gol? Era greu de spus la care dintre întrebări se referea.

Îngerul îi aruncă o privire care ar fi putut să treacă drept mirată şi un început de zâmbet îi arcui colţurile buzelor.

— Pentru că este singura dată când putem zbura, îi spuse simplu.

Apoi îşi întinse aripile în toată splendoarea lor şi se lansă într-un zbor planat. Un set de pene moi îi atinse obrazul, ca o mângâiere, când trecu pe lângă ea. Astrid trase aer adânc în piept şi simţi că o greutate imensă tocmai îi fusese luată de pe suflet.

Gabriel avusese dreptate. Lumea nu se sfârşea.